

Тамъ змей е на гости у дивни русалки,
отъ рано се собрали на шеметенъ пиръ —
день славенъ празднува на вѣрни вѣсталки
въвъ тѣхното царство, срѣдъ тѣхния миръ.

Пируватъ и пѣятъ зора доръ изгрѣе
и свѣтне полето въ кристална роса,
кавалтъ овчарски доръ звуци залѣе
въ ливадитъ татъкъ, далечъ задъ лѣса.

Нощъ свѣтла блѣнува надъ стрѣмни чукари;
три годишно вино змей съ вѣсталки лѣй: —
на всѣка дарува въ споменъ скъпи дари:
смарагди, топази и очи отъ змей.

III.

Нощъ свѣтла прѣваля; млѣчний пжтъ гаснѣе;
знахарь старъ долазя край змейно кале;
задъханъ, се спира дочулъ, че се пѣе,
че нѣгдѣ наблизо приплѣската крилъ.

Услушва се — трѣпне! Но щомъ кръстъ —
направя:
пѣснитъ замлъкватъ въ тъмни пещери.
Срѣдъ цѣвнали билки, моренъ се изправя
и гадай по листе: коя що цѣри.

Тинтява, ржшетка, татула, звѣниче
изничатъ самотно изъ росна трѣва;
набайва имъ нѣщо, кжса ги и киче
калпакъ на бѣла знахарска глава.

IV.

Разсѣмва се; трепка въ позлата небето;
пробуждатъ се ниви, блѣснали въ роса;